

Vlastním obuví

To bylo tehdy tak: Dostal jsem na starosti natočit písničky na video pro nádhernou kapelu ze Slovenska. Maguranka se jmenuje a hrají hudbu, která se mi líbí. To je fuk, že jsem vlastně rocker. Mám rád muziku v jakémkoli žánru. Blížila se neděle a s ní i něco zákeřného, ale o tom později.

Nedělní výjezd na Slovensko znamenal velikou nepříjemnost. Vstávat v půl páté! Abych byl v Brně okolo osmé a vyzvednul kameramanku Martinu a abychom v poledne začali v kostele natáčet. Ono domluvit natáčení v kostele není jen tak. K tomu je třeba bezpočet povolení. Úplně tomu nerozumím, ale kostel je především chrám víry a vstoupit do něj s úmyslem natočení videoklipů potřebuje více povolení, než jinde. A kapelník Maguranky si to prostě oběhal a dostal svolení. Dosud vše dobře. Produkce připravila produkci, technici připravili techniku a řidič řídil.

Ale pojďme o den zpět. Sobota večer, našťvaný HyPulík že musí vyjet o půl páté. Radši pracuji v noci a ranní vstávání mne bolí, ubližuje mi. Prostě nemám to rád! Crrrr! Zatrolený budík. Opláchnu oči a vlastně ještě před tím použiji WC. Jsem zmaten jak noční pták, vyrušen

v deset dopoledne. Říkám si „Proč musím tak brzy vstávat?“ Postupně se probírám a do tašky, krom dokladů o mé totožnosti, si беру i večer připravené obložené rohlíky na cestu a vylézám z bytu. A do pr... Venku je sníh.

V půl páté ráno já, co není ranní ptáče, ometá z automobilu sníh, škrábe ze skel přimrzliny a je čím dál našťvanější na osud. Mezi tím, co jsem zprostil auto omrzlin, topení auta vytvořilo alespoň trochu přívětivé prostředí pro řidiče.

Jedu, paráda. Dávám si první připravený obložený rohlík, a i když nejsem spokojen s podložím mé jízdy, tedy sněhoptnou silnicí, doufám, že dojedu. Navíc vyučený řidič v horalském prostředí, odkud pocházím, chroupu druhý rohlík, když mi došel humor a vypnul jsem rádio. „Co to je?“ Kousek za Jindřichohradcem mne poslali na objíždku. Chvilku jsem si pomyslel, zda jsem radši neměl jet na Tábor a pak odbočit. Chtěl jsem se jen dostat na dálnici na Brno. Nic víc!

Jedu po klikatých silničkách. Tu jedu vesničkou, tu městečkem a navigace mne informuje o hodinovém zpoždění. Jsem zděšen. Vždyť ten kostel je povolený od dvanácti do... a teď si úplně nepamatuji do kolika. Míjím fabriku, kde dělají salámy a před sebou vidím kopec. Za cestu již odjetou se

mi to auto několikrát smýklo. Pochopil jsem, že ještě není listopad, a tak nemusím mít zimní obuv. Přede mnou ten kopec. Tedy silnice stoupající a musím říci, že dosti strmě.

Teď jen předešlu, že jsem odchován sněžným prostředím. Žil jsem s rodinou v oblasti sněhu a jen tak se neleknu zasněžené silnice. Jenže tato situace byla zcela nová: Malá dodávka a v ní plno těžkých beden s technikou, co bylo třeba na natočení pořadu. Pro mne nová situace.

Kopec začíná, vidím první auto v příkopu. Má nervózita počíná. Jsem klidás, ale... Jedu a doufám.

Teď jsem si vzpomněl na situaci, kdy jsme seděli v hospodě a nějaký člověk, vidící před sebou kopec, nasazoval na kola řetězy. „Kluci, pojďte se kouknout!“ prohlásil jeden z opilců. A tak jsme pozorovali člověka z tepla hospody, za oknem. Upřímně jsme se smáli, když zabral, že se to auto rozjede. Řetězy byly úplně v poho na zadních kolech. Jen ta hnací kola byla přední. Dali jsme si panáka na idiota a bylo po senzaci. To jsem odbočil. Jen jsem chtěl přidat vtíp.

Jedu a doufám. Vidím další auto v příkopu. Přede mnou tak dvě stovky metrů na vrchol. Řadím dvojku. Chvilka

spojka, trocha plynu, střídačka pedálů a strach. Další auto v příkopu. Mačkám pedály a třesu se a nějak tak se daří. Auto zpomaluje. Když tam dám jedničku, je to v háji, dal jsem trojku, a fakt plyn a spojka. Dvacet metrů. Nevzdával jsem to, ale sebedůvěra ochabovala. Další auto mimo. Pět metrů, znovu pořádím na dvojku a systémem spojka – plyn se snažím překonat kopec. Pulec to dal. Uff.

Dojel jsem na benzinku na 95. kilometru dálnice a klepal se jak malý psík v průvanu. Zvedl jsem telefon a volal produkční Lucince. (Tu neznáte, ale byla to fakt produkční.) „Lucko, nejde to nějak zrušit, jsem hodinu ve skluzu. To nestihnu.“ Bylo něco okolo osmé ranní, kdy jsem měl vyzvednout kameramanku. „Nejde, dojeď to natočit.“ Tak jsem ještě

zavolal Martině, že přijedu o hodinu dýl kvůli počasí a jal jsem se zdolat dálnici do Brna.

Brno, ulice, kde bydlí Martina, co má kabelku tak nabitou, že byste se divili. Je to ženská, co má v kabelce i patku ke kameře! Zastavil jsem před domem Martiny. Telefonuji: „týýt, týýt,“ „Co se děje?“ ptám se sám sebe. Po chvílce přijme: „Co blbneš? Jsem vylezla ze sprchy. Máš přijet až za hodinu!“

Já jsem to fakt stihl a nahlásil jsem zpoždění, které nebylo zpoždění. Měnil se čas a já nevstal v půl páté, ale nevědomky v půl čtvrté. S cigárem na rtu a úplným klidem jsem čekal na Martinu a vlastně se chvátil, že jsem si nepřesteloval čas. Byl jsem vlastně hrdina.

Cesta na Slovensko již proběhla v úplné pohodě

a navíc s Martinou, takže jsme si mohli povídat o tom anebo o tamtom. Ve dvanáct hodin jsme vstoupili do kostela a natočili celé „dívídičko“ bez jakýchkoli problémů.

Když jsem se vracel s natočeným materiálem, byl sníh ten tam a silnice suché. Jel jsem radši přes Tábor. Vesele jsem cílil domů, kde jsem měl navařeno vepřové s knedlíkem a zelím. Jen ve vzpomínkách jsem viděl ta auta rozpoložená v příkopech v tom kopci. Dojel jsem domů, ohřál si večerí a cítil se, jak nejlepší řidič sněhokluzný.

Jó, občas se vyplatí nechat čas časem, i když se svévolně mění. Ten den byl úspěšný.

Váš HyPulík

